

Z diecézního oběžníku...

(duben 2020)

1. Svátost smíření v situaci koronavirové krize – pokyny pro brněnskou diecézi

Apoštolská penitenciárie, kromě dekretu o plnomocných odpustcích, vydala pro situaci současné pandemie také nótu o svátosti smíření.

1. Konstatuje v ní, že vzhledem ke krizové situaci, která nastala v některých lokalitách, by bylo možné případně použít ustanovení Kodexu kanonického práva (kán. 961 § 1, 2° CIC) o „*rozhřešení více kajícníků najednou bez předchozího jednotlivého vyznání, ... jestliže nastala závažná nutnost*“, přičemž „*jakákoli další specifikace je svěřena posouzení a rozhodnutí diecézního biskupa*“.
2. Nóta zdůrazňuje, že i v době nemoci COVID-19 má být svátost smíření udělována podle norem univerzálního kanonického práva a v souladu s ustanoveními Ordo Paenitentiae [Obřady pokání] (srov. Katechismus katolické církve č. 1484).
3. Momentálně se nacházíme v situaci, kdy je z morálního hlediska důležité myslet především na zdraví věřících i všech obyvatel naší země, i na vlastní zdraví, a kdy z důvodů vládního nařízení není dovoleno shromažďování, tedy ani veřejné bohoslužby či tzv. „společné“ svaté zpovědi.
4. Po dobu trvání restriktivních opatření požádejme věřící, aby s ohledem na pandemii pokud možno odložili svátost smíření na dobu, až budou opatření zrušena, a prozatím využili možnosti dosáhnout odpuštění hříchů prostřednictvím dokonalé lítosti. Papež František mluví v tomto případě o „*zpovědi touhy*“.
5. Proto nóta připomíná, že vzhledem k tomu, že se jednotliví věřící ocitli v bolestné situaci, kdy není většinou možné přijímat svátostné rozhřešení, existuje stále mimořádná možnost získat odpuštění hříchů, a to i smrtelných, **dokonalou lítostí vycházející z lásky k Bohu milovanému nade všechno, vyjádřenou upřímnou žádostí o odpuštění (takovou, jakou je kajícník v této chvíli schopen projevit) a doprovázenou pevným předsevzetím jít ke svátostné zpovědi, jakmile to bude možné** (srov. KKC č. 1452).
6. Pokud by někdo z věřících **jednotlivě požádal o svátost smíření**, jsme povinni mu vyhovět, ovšem s tím, že kněz i kajícník zachovají příslušná bezpečnostní opatření, tj. *prostorné místo mimo zpovědnici (kostel, boční kaple, sakristie), dodržení dostatečné vzdálenosti, použití ochranných roušek*, a to tak, aby nebylo ohroženo zachování zpovědního tajemství a byla zachována patřičná diskretnost.
7. **Zpověď přes telefon nebo prostřednictvím moderních komunikačních prostředků** je naprosto nepřijatelná. Povaha svátosti smíření, stejně jako všech ostatních svátostí, zahrnuje osobní a eklesiální setkání s Ježíšem Kristem, který je *Slovo, jež se stalo tělem*. Virtuální realita nikdy nemůže nahradit realitu vtělení, jak zdůrazňuje dokument Papežské rady pro hromadné sdělovací prostředky *Církev a internet*: „*Virtuální realita nemůže nahradit reálnou přítomnost Krista v eucharistii, svátostnou podstatu dalších svátostí, ani podíl na náboženském životě uvnitř společenství lidí. Na internetu není možné přijímat svátosti.*“ A kromě toho by telefonický hovor nebo on-line setkání mohly být ohrožením soukromí, anonymity a především zpovědního tajemství.
8. Pokud jde o **hromadné rozhřešení bez předchozího individuálního vyznání**, lze je udělit jen tehdy, když hrozí bezprostřední nebezpečí smrti a není dostatek času na vyslechnutí zpovědi jednotlivých kajícníků (srov. kán. 961 § 1, 1°), nebo když nastala **závažná nutnost** (srov. kán. 961 § 1, 2°).
9. Ačkoli Apoštolská penitenciárie konstatuje, že „*má za to, že zejména v místech nejvíce postižených pandemickou nákazou ... se mohou vyskytovat případy závažné nutnosti zmíněné ve výše uvedeném kán. 961 § 2, 2°*“, území brněnské diecéze nelze považovat za takové místo. Obecně tedy není kněžím dovoleno výše uvedeného ustanovení použít.
10. V případě, že by se někdo domníval, že nastala taková „závažná nutnost“, je nutné, aby se předem obrátil na diecézního biskupa, který situaci posoudí a rozhodne.

2. Prosba ředitele Diecézní charity Brno

Vážení ..., chceme vás požádat o modlitbu, duchovní doprovázení a podporu pro všechny blízké do péče nám svěřené. Tito lidé si často neví rady se současnou situací, mají obavy o budoucnost svoji i svých nejbližších. Podpořte je prosím tam, kde je to možné, útechou.

Prosíme také o duchovní blízkost a podporu, zvláště našim zdravotnickým pracovníkům, lékařům, sestřám v domácí péči, sociálním pracovníkům, pečovatelkám, neboť jejich práce je v této době velmi náročná.

V naší Charitě obslouží denně 1350 pracovníků přes tři tisíce uživatelů, klientů a pacientů, mnohdy v malých obcích a na samotách těžko dostupných. Poskytování služeb je obtížné zvláště v podmínkách, kdy nemáme

dostatek pracovníků, nemáme zajištěné účinné ochranné prostředky, dezinfekci, materiální vybavení. Často se také setkáváme s rodinnými příslušníky seniorů, kteří nedodržují karanténní opatření, lidé žijící na ulici jsou stále více agresivní. Zajistit program pro klienty azylových domů, zvláště děti, se stává čím dál náročnější. Péče se změnila v boj. Boj proto, že nemáme zajištěné dostatečné podmínky pro naši práci a denně musíme hledat nová řešení. Velké srdce a odhodlání pomáhají našim pracovníkům v přímé péči v tomto boji. V tomto boji potřebujeme i vás.

Podpořit nás můžete i finančně. Naše dárcovské konto: 2008247621/0100 – Komerční banka, a. s., VS: 9000.

Více informací na <<https://dchb.charita.cz/podporte-nas>>.

Mgr. Ing. Oldřich Haičman, MBA, ředitel DCH Brno

3. Úmrtí

Dne **30. 3. 2020** zemřel **P. ThLic. Jordán Jaromír Vinklárek, OP**, výpomocný duchovní v Praze u sv. Jiljí.

Narodil se 25. 1. 1925 ve Všechovicích (arcidiecéze olomoucká), dětství prožil na Podkarpatské Rusi. Poúnorové události ho pohnuly k rozhodnutí stát se knězem: 22. 9. 1949 vstoupil v Praze k dominikánům a zahájil noviciát v Olomouci, již 27. 4. 1950 byl však internován v Broumově, pak byl povolán k PTP (do roku 1954). Mezitím složil řádové sliby: 4. 8. 1950 časné a 26. 3. 1954 věčné. V roce 1960 se mu podařilo zahájit v Litoměřicích studium bohosloví a po kněžském svěcení 27. 6. 1964 v Litoměřicích působil v kněžské službě v Praze na Vyšehradě, od roku 1971 v Jáchymově, poté v Chlumu nad Ohří a 12 let ve Stodu u Plzně. V srpnu 1990 byl ustanoven kaplanem v kostele sv. Michala v Brně, po roce odešel do dominikánského konviktu při bohosloveckém semináři v Olomouci, kde byl pověřen formací studentů, současně přednášel dogmatiku a spirituální teologii na CMTF v Olomouci. Od roku 2001 působil v konventu sv. Jiljí v Praze na Starém Městě. Po úrazu v září 2019 byl v péči sester boromejek v Praze pod Petřínem a v domově v Praze-Řepích, poslední týdny života strávil v charitním domově ve Staré Boleslavi, kde 30. 3. 2020 zemřel. Pohřben bude 4. 4. 2020 do řádového hrobu na Olšanských hřbitovech v Praze.